

## گناه انسان

وختیکه بابای آدم و خاتون شی د باغ عدن زندگی مُو کد مار آم اُمونجی بود. مار از تمام حیوانای صَحرا که خُداوند خلق کده بود چَلباز بود.

یگ روز مار از زَن پُرسان کد: ”آیا خُدا واقعا دز شُمو گفته که ’از هیچ میوه باغ نَخورید؟‘“

زَن گُفت: ”مو اجازه دره که از میوه درختای باغ بُخوری. لیکن از میوه درخت که د غولِ باغ استه، خُدا گفته که ’ازو نَخورید، و دزو حتی دِست نَزَنید تا نَشَنه که بُمُرید.“

مار بِسَم گُفت: ”نه نه، شُمو نَمُورید، چرا که خُدا میدانه که دَمزُو روز که از میوه ازو درخت بُخورید چیمای شُمو واز مُوشه. د او وخت شُمو مثل خُدا واری خوب و بد ره تَمیز دده

میتنید.

و زن دید که میوه ازو درخت بلده خورد و خوب استه و د  
چیمای شی زیبا معلوم موشه و ام بلده دانائی دلکش استه.  
پس او از میوه ازو گرفته خورد و دشوی خو ام دد. اوخته،  
چیمای آر دوی شی واز شد و اونا فامید که لُچ استه. پس  
بلغای درخت انجیر ره گرفته و بلده خو دامو جور کد.

دمزو شام اونا آواز خداوند ره د باغ شند و آدم و زن شی خود  
ره از نظر خدا د پشت درختا تاشه کد. مگم خدا آدم ره  
کوی کده گفت: "کجا استی؟"

آدم جواب دد: "وختیکه آواز تو ره د باغ شیندم ترس  
خوردم و تاشه شدم چراکه لُچ بودم."

پرسان کد: "توره کی گفت که لُچ استی؟ از میوه ازو  
درخت که توره گفتدم 'نخور' تو خوردی؟"

گفت: "ای خاتونِ که دَز مه دَدی مَره میوهِ امزُو درخت ره دَد  
و ما خوردُم."

پس خُدا از زَن پُرسان کد: "تُو چی کار کدی؟"

زَن گُفت: "مار مَره بازی دَده که ازُو خوردُم."

و خُدا دَ مار گُفت: "ازیکه تُو ای کار ره کدی، دَ بَینِ تمام  
حَیوانای اَهلی و وَحشی تُو نالتی استی. دَ تمام عُمَر خُو دَ  
رُوی کُوره خُو راه بورُو و خاک بُخور. دَ بَینِ از تُو و زَن  
دُشمنی میندَزُم. اولادای ازُو و از تُو همیشه دُشمنی  
یکدیگه خُو استه. و یکی از اولادای ازُو سر تُو ره  
مُوکویه و تُو بوربی شی ره می گزی."

بسم دَ زَن گُفت: "اگرچه دَرَد و زَحمت تُو ره دَ وختِ زیدو  
غدر زیاد مُونم، و شُوی دَ سر تُو حُکمرانی مونه، ولے باز آم

تُو شُوِی خُو ره خوش دَرِی. ”

دَ آدم گُفت: ”تُو توره زَن خُو ره گوش کدی و چیزای ره که ما دزتُو گُفتدُم نَخوری، مگم اُو ره خوردی. از خاطرِ آمزی کار تُو، زمی نالت شد و تُو باید دَ تمام زندگی خُو رنج و زحمت بکشی تا که از زمی روزی پیدا کنی. تُو گیاهای صحرا ره مُوخوری مگم خار و خاشاک دَ راهِ تُو سوز مونه. دَ زحمت و خاری نان پیدا مونی، تا امزُو روزِ که پس دَ خاک موری. از خاک استی و پس دَ خاک موری.“

بابای آدم نام زَن خُو ره ’حوا‘ یعنی ’زندگی‘ ایشْت ازی که اُو آبه تمام بشر استه.

بعد ازُو خُداوند از پوست حیوانا بِلدِ آدم و زَن شی کالا جور کد و اونا ره پوشند.

دَ آخر خُداوند گُفت: ”آلی که انسان رقم از مو واری خوب و

بَد رِه دَرک کدِه مِیْتَنِه، اِیْطُور نَشْنِه کِه از مِیوِه دِرختِ  
حَیَات خُورده بَلدِه هِمِیْشِه زِنْدِه بُمْنِه. " اَزِی خَاطِرِ خُداوند  
اُورِه از باغِ عَدَن بُر کد تا دَ رُوی زِمی کِشْت و کار کْنِه. و  
بَعْد ازُو خُداوند مَلائِیکَه ها و شَمشیرِ آتِشی رِه طَرَفِ شَرَقِ دَ  
دَانِ باغِ عَدَن مَقْرَر کد تا کس دَ دِرختِ حَیَات نَزْدِیک نَشْنِه.